

Hovmodige tiggere

Et kraftigt stænk orientalisme i fransk anretning er der i Albert Cosserys tres år gamle roman 'Tiggerne og de hovmodige', men romanen er også faretruende ung

Af Torben Brostrøm

Kairo på kryds og tværs i mellemkrigstiden med forkærlighed for et labyrintisk slumkvarters larm og snavs og lugt er miljøet i den syrisk-libanesiske forfatter Albert Cosserys roman *Tiggerne og de hovmodige*. Den bygger på sagkundskab, da han var født i den egyptiske storby, men man mærker alligevel afsmitningen af Paris, hvor han som fransksproget allerede slog sig ned som syttenårig og siden afslutningen af Anden Verdenskrig levede resten af sin tid som medlem af den intellektuelle og kunstneriske elite i Saint Germain des Prés-kvarteret.

Romanen udkom i 1955, da Paris slog tonen an i eksistentialisme, litteratur og kunst. Hans venner bar navne som Sartre, Camus, Genet, Tzara, Giacometti, Durrell. Selv var han uden materielle fornødenheder, med logi i et tarveligt hotel på venstre Seinebred, i erklæret dovenskab og kvindeforbrug som også afspejlet i den aktuelle roman, en af de otte det blev det til i et langt liv (1913-2008). På dansk er han ellers kun præsenteret med et lille bind fortællinger,

Mennesker glemt af Gud (2011), også oversat af Ove Gregers Petersen.

I romanen gør vi os nu bekendt med et kraftigt stænk orientalisme i fransk anretning. En filosofisk, sort humoristisk fortælling, en oprørsk og oprørende affære med et vid, en lethed og amoralisme i en blanding af Boris Vians *Dagenes skum* og Jean Genets *Tyvens Dagbog* samt klang af Samuel Becketts nul-eksistenser. Og endelig en hilsen til Dostojevskijs *Forbrydelse og straf* – ganske vist uden straf for den forbrydelse, som en af hovedskikkelserne udøver, drabet på en ung, smuk bordelpige.

Den aldrende, fallerede universitetsprofessor Gohar lever selvvalgt usselt og fattig som tigger, drømmer kun om en befriende rejse til Syrien og dets frodige hashmarker. I sin søgen i dette ærinde gennem byen efter sin unge beundrer Yéghen, digter og pusher, besøger han sit yndlingsbordel og kommer nærmest af vanvare til at kvæle den ovennævnte i glansen af hendes similismykker.

Den eneste, som provokeres af denne tilfældighed, er politikommissær Nour El Dine, som hurtigt mistænker Gohar, men ikke kan bevise noget, forvirret som han er af

miljøets frihed og begavelse, og også af El Kordi, en arbejdssky kontorist og flanør, der drømmer om at frikøbe en anden af bordellets ludere, hans modvillige kæreste.

En dagdriverbande

De fire mænds møder og konfrontationer, enkeltvis eller samlet i 'café Miroir', udgør ellers bogens spinkle handling med inciterende dialoger og situationer. Den korrekte tjene-stemand begriber ikke denne forhut-

“ Det drejer sig om mennesker glemt af Gud og kun med en meget lille, sagtmodig profet i skikkelse af Gohar, der kun er mester for vejløse unge

lede, intellektuelle dagdriverbande af hovmodige tiggere, men har et blødt punkt som homoseksuel i evig strid med en ung elsker, som foragter ham. Er der et liv hinsides konventioner, straffelov, samfundsorden og pligter? »Nour El Dine drømte om det ubesværede i at være en tigger, fri og hovmodig, som ingenting havde at miste. Han kunne endelig hengive sig til sin last, uden frygt og skam«. Et chok har han fået, da han opsøgte mester Gohar i hans hummer og så hans nabo, den arm- og benløse tigger, der daglig bæres frem og tilbage af sin kæmpestærke, vredladne og jaloux kone. Den groteske og hjælpeløse kødklump fylder huset ikke bare med forbandelser, men med kraftig skønsang og højlydte elskovsudfødelser. Hvilket sindbillede af primitiv livsappetit! Det hele kan efter talrige forhør dårligt nok ende med nogen domfældelse ud over et sammenbrud for ordensmagten.

Skræmmebillede

Lysten til at vende op og ned på moralen har sin pris i umulige alternativer. Et stivsindet, voldeligt lov og orden-system stillet over for en social fallit, der kun har hovmod som overskud, et moralsk afkald, som også er dræbende. Albert Cossery har skærpet modsætningerne til det absurde i skræmmebilledet af en mondæn, filosofisk mesterlære, som giver mindelser om den dekadence, man kan møde som træt lidenskab i Bau-

delaires parisiske storbybilleder, her iklædt arabiske kulisser. Det drejer sig om mennesker glemt af Gud og kun med en meget lille, sagtmodig profet i skikkelse af Gohar, der kun er mester for vejløse unge. Som talerør et rustent gevær. Som grundstemning en sort humor med anstrengt smil. En krimi uden løsning.

Stilen er stilistisk brilliant, desværre let forstyret ved mødet med underlige sprogfejl såsom forveksling af mistænkelig og mistænksom, trykthed for tryghed, viste for vidste og et par grammatisk fejlskud i en ellers velfungerende oversættelse.

kultur@information.dk

NY BOG

Tiggerne og de hovmodige
Albert Cossery

- Oversat af Ove Gregers Petersen
- Løvens Forlag
- 201 sider
- 199 kroner

